

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w C.
przy uczestnictwie J. G.

o orzeczenie zakazu z art. 373 prawa upadłościowego i naprawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. akt XII Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika J. G. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 lutego 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji, czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący nie wskazał wprost, na której z przesłanek opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadniając ten wniosek wskazał na konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, czy sam brak złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości uzasadnia orzeczenie zakazu wobec skarżącego, który swoim działaniem nie działał na szkodę wierzycieli (brak majątku spółki), a padł jedynie ofiarą nieuczciwego kontrahenta, który nie zapłacił mu znacznych należności i to zmusiło go do zakończenia działalności tej spółki po przeprowadzeniu procesu likwidacji. Podniósł, że w sprawie zachodzi negatywna przesłanka orzekania, czyli upływ ponad 1 roku, ponadto wnosił o wyjaśnienie czy można orzec zakaz w stosunku do spółki, która nie figuruje już w rejestrze, ponieważ została wykreślona po zakończeniu procesu jej likwidacji, a także czy zakaz można orzec tylko na podstawie winy, która nie powoduje żadnej szkody czy pogorszenia sytuacji wierzycieli. Wśród wniosków skargi kasacyjnej skarżący zamieścił również wniosek o rozpoznanie skargi na rozprawie z uwagi na istotne zagadnienie prawne występujące w tej sprawie, co sugeruje, że o przyjęciu skargi do rozpoznania przemawiać ma występowanie istotnego zagadnienia prawnego.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim

twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być zatem przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Skarżący, skrótkowo uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez przedstawienie wątpliwości ujętych w trzech wyżej przytoczonych pytaniach, nie wykazał, aby w niniejszej sprawie zachodziła możliwość rozbieżnej oceny zarysowanych przez niego problemów, nie wskazał nawet przepisów prawa, z którymi miałyby się wiązać omawiana przesłanka, nie odniósł się do poglądów judykatury i doktryny, nie przedstawił nawet w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania analizy prawnej przedstawionego zagadnienia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

